

MIÉRT NEM KAPCSOLSZ LÁMPÁT?

Alapige: 119,105.

BEVEZETÉS | A Rákosi-rendszer rettegett Államvédelmi Hatósága a legválogatottabb módszerekkel kínozza azokat, akiket a rendszer ellenségeinek bélyegeztek. Az egyik legkegyetlenebb módszerük az volt, amikor a szerencsétlen embert sötétzárkába zárták. Az egy akkori elítélt mesélt arról, hogy milyen az, amikor az embert egy ilyen helyre és ilyen körülmények közé zárják, megfosztva őt a külvilágból érkező ingerektől. Sokan nem kerültek ki ép ésszel ezekből a zárkákból, mert a sötétségben, amikor egy idő után úgy érezték megszűnt körülöttnk tér és idő, beleőrültek a szerencsétlenek. Mert a sötétségnek pusztító ereje van.

FÉNY ÉS SÖTÉTSÉG | A világosság és a sötétség gyakran visszatérő jelképei a Bibliának. Ezzel a Szentírás nem valamiféle dualista világképet akar közvetíteni a számunkra, mintha a világegyetemben két szembenálló erő, jó és rossz viaskodna egymással, mintha a történelemben, és benne mi személyes történetünkben (sorsunkban), hol az egyik, hol a másik kerekedne felül. A Biblia egyszerűen egy valóságos tapasztalatot rögzít: *ott, ahol megszűnik a fény, ott a fény hiányáról beszélünk*. Mert a sötétség nem más, mint a fény hiánya. A világosság a normális állapot, a fény hiánya pedig az, ami nem normális. Ezt az egyszerű emberi tapasztalatot ragadták meg a Szentírás szerzői, és gyúrták bele fizikai tapasztalataikat nagy lelki igazságokba. Például egy olyanba, mint az a bibliai vers, amit ma elétek hozok: **„Beszéded, mint lámpa fénye lábam előtt: megvilágítja ösvényemet.”**

ÉPPEN ELEGENDŐ FÉNY | Az a fény, amiről itt a zsoltáros beszél, nem egy reflektor, ami többszáz métert terít be a fényével. Itt egy olyan ókori lámpásra kell gondolnunk, egy egyszerű agyagedényre, benne egy kis olajjal és egy vékony szövetdarabbal, ami éppen elegendő fényt adott a sötétségben ahhoz, hogy használója lássa a következő lépést az ösvényen, amin haladt. De ez az éppen elegendő fény elég volt ahhoz, hogy ne tévedjen el, hanem célba érjen.

De ezzel mi is így vagyunk, amikor éjszaka botorkálunk a sötétében, mert szeretnénk egy pohár vizet inni, elég egyetlen aprócska fényforrás, egy halovány ablakon beszűrődő utcai lámpa fénye, és máris biztosabban haladunk a konyha felé.

Ennek az ókori lámpásnak képét viszi át a zsoltáros Isten beszédére, és mondja ezt arról: *Isten beszéde éppen elegendő fénye életem ösvényének. Pontosan elegendő ahhoz, hogy ne tévedjek el, hanem odataláljak, ahová érkeznem kell.*

ÉPPEN ELEGENDŐ ÚTMUTATÁS | Az jó a zsoltáros által lámpás képében, hogy nem kell agyon ragozni! Könnyen meg tudjuk ragadni, azonnal értjük! Isten beszéde olyan, mint a lámpás, ami éppen elegendő útmutatást ad ahhoz, hogy ne tévedjek el az életemben. Isten igazsága, bölcsessége, tanácsai pontosan arra mutatják az irányt, amerre haladnom kell. Se többet, se kevesebbet nem mondanak el, csak annyit, amire szükségem van.

Isten szava nem magyarázgat, nem szól hozzánk nagy és érthetetlen körmondatokban, nem használ értelmezhetetlen, idegen szavakat, utasításokat. Isten azt mondja, amire szükségem van adott élethelyzetemben, és úgy mondja, hogy ne tudjam azt félreérteni. Amikor bajban vagyok, és azonnali megoldásra van szükségem, akkor nem arra van szükségem, hogy Isten elkezdje elmagyarázni, hogy akkor most így és így fogom megtenni Veled a csodát, ez lesz a

szabadulásod, a gyógyulásod módja. Éppen elegendő az, hogy megmutatja számomra a következő lépést, kijelenti azt az egy dolgot, ami reményt ad, felgyújtja azt a fényt, ami bevilágít életem sötétjébe. Erre van szükségem, nem magyarázatokra, talán fel sem tudnám azt fogni. Meg sem tudnám érteni a csodát, és talán nem is kell értenem! Azért csoda a csoda, mert megtörténik, átélem, megtapasztalom! Valami, amiben Isten megmutatja a hatalmát, és kijelenti számomra általa, hogy fontos vagyok a számára, hogy törődik velem. Még csodát is képes tenni értem! Kell ennél több életem szorult helyzetében? Isten beszéde éppen elegendő útmutatás életem válságos helyzeteiben!

S ez az éppen elegendő útmutatás néha egészen váratlanul és egészen különleges módon szólal meg! Egy lelkészt, még az 1940-es évek Németországában, csak mert az ige fényében megfogalmazta kritikáját a náci diktatúráról, bevitték a rettegett Gestapo börtönébe. Minden nap megjelent egy verőlegény, aki addig verte, amíg el nemájult. Egy alkalommal, amikor már-már feladta volna, a verőlegény önmagára mutatva, hogy ne csak testileg, hanem lelkileg is kínozza őt, gúnyosan odavetette: „Hol van a maga Istene, ember?!” – majd magára mutatott. – „Itt van a maga istene!” – jól belerúgott újra és újra. A lelkész azonban ezen az egészen másnak szánt mondatán hallotta meg Isten reményt adó szavát: „Itt van a maga Istene!”, és a verőlegény, akaratán kívül, az evangélium hirdetője lett a számára.

A BIBLIA NEM ÚGY KÉZIKÖNYV... | A Biblia nem úgy kézikönyv az életre, ahogyan azt képzeljük! Nem úgy, hogy amikor valamilyen bajba kerülök, akkor felütöm a Szentírást a megfelelő szócikknél, és elolvasom az éppen arra a bajomra való megoldást. Nem mondja azt, amikor választás elé kerülök, hogy jobbra vagy balra induljak el, ezt vagy azt a döntést hozzam. Válaszutak előtt ehelyett arra biztat, hogy **„Bízd rá minden dolgodat, benne bízz, majd ő véghezviszi...”** Zsolt. 37,5. (EFO), vagy amikor gondokkal birkózunk, akkor azt mondja: **„Minden gondotokat bízátok rá, mert ő gondot visel rátok!”** 1Pt. 5,7. (EFO) Értitek? Nem azt mondja Isten, hogy akkor dönts így, tedd meg ezt meg ezt a lépést, indulj erre vagy arra, hanem az éppen elegendőt mondja el: **„Hagyd az Úrra utadat, bízzál benne, mert ő munkálkodik...”** Zsolt. 37,5. (RÚF) Azt mondja: *„Maradj veszteg! Ne légy türelmetlen! Túl kevés az információd ahhoz, hogy megalapozott döntést hozz! Ne kapkodj, ne a magad eszére támaszkodj! Váraj, és engedd azt, hogy tegyem a dolgomat!”* Isten mindig azt mondja, ami éppen elegendő abban az élethelyzetemben.

Aki azt mondja ez kevés, ennél sokkal több kellene, az még sohasem élte át azt, hogy ez mennyire elegendő akkor, amikor baj van! Hogy az első sokkból, a pánikból, amit egy-egy váratlan probléma okoz, a félelemből, ami akkor megbénít, mennyire elegendő egyetlen isteni vigasztaló, bátorító, biztató kijelentés: **„Ne félj, én veled vagyok...”** Ézs. 41,10.

MIÉRT NEM KAPCSOLSZ LÁMPÁT? | Néha elfordul, hogy sötétedés után még visszamegyek valamiért az irodámba. De kényelemből nem kapcsolom fel a villanyt, mert úgyis megtalálom azt, amit keresek. És nem! Nem így vagy ezzel te is? Mármint azzal, hogy ott van a kezében egy végtelen fényforrás, a Biblia, és mégsem veszed a kezébe soha, vagy csak ritkán. Inkább keseregsz, fűtől-fától tanácsot kérsz, magad okoskodsz! Miért nem kapcsolod fel a lámpát inkább? *Miért nem engeded, hogy Isten beszéde legyen ösvényed világossága?*